

Cesta do Nevady

Bohumil Matějovský

Ten zvláštní sen začínal pokaždé stejně.

V jeho soukromé kanceláři.

Houpal se na rozvrzané židli, nohy položené přes roh stolu a zamyšleně pozoroval obrovskou mouchu, která se snažila přiživit na drobcích z jeho sendviče.

Za otevřeným oknem pulsoval život rušné ulice města Carson City. Nevadské slunce rozpalovalo chodníky do běla a kdo na to měl čas a peníze, odjel raději do hor, kde bylo každopádně příjemněji.

Ventilátor rozháněl zatuchlý a horký vzduch v místnosti. Bylo letní dopoledne a on čekal na svůj další případ.

Pak kdosi zaklepal a do kanceláře vešla mladá žena v letních šatech a širokém dámském klobouku.

Shodil nohy ze stolu, protože to se nesluší – sedět před dámou s nohama na stole – nabídl jí židli a zeptal se, co si přeje. Jak jí může pomoci.

Ta žena se jmenovala Clariss.

Měla krásný úsměv, krásné vlasy a krásný hlas. Byla štíhlá a měla chuži modelky.

Takhle nějak to v jeho snu vždycky začínalo.

Tohle nebyl špatný začátek.

Tohle vypadalo dobře.

Jak prostě jednoho spalujícího letního dne sedí ve své kanceláři a jak tam vejde ta nádherná žena. A s ní vejde i podmanivá vůně jejího drahého parfému a nový případ.

A když se nad tím pak ve své fantazii zamýšlel, když to zkoušel domyslet dál... bylo mu dobře. Protože byla spousta možností, jaký další děj tomu dát. Záleželo to jenom na něm. Na jeho fantazii.

Mohl to vymyslet jakkoli.

Zatím to byl jen jeho tajný příběh.

Věřil však, že jednou se možná splní.

Jednou.

Možná.

***

„Lád'a Buk... Habakuk! Lád'a Buk... Habakuk!“

Posměšný dětský pokřik rozechvěl poklidnou atmosféru staré ulice, spalované žářem poledního slunce.

Široké dveře hostince se prudce otevřely. Na ulici se vyhrnul zavalitý, rozchuchaný mladík. Chvíli se zlostně rozhlížel a pak se těžkopádně rozběhl za prchajícím houfem dětí.

„Bacha, Habakuk! Zdrhejte!“

Na nerovné dlažbě klopýtl. Kolena i dlaně odřené do krve, v očích bezmocný vztek.

„Počkejte, až vás chytím,“ zvedal se pomalu ze země.

Na prahu otevřených dveří se objevila starší žena.

„Lád'o! Co zase vyvádíš! A vy koukejte mazat, haranti zatracení! To nemáte nic lepšího na práci než tady provokovat!“

Odevzdaně se loudal zpátky. Z několika oken natahovaly krky zvědavé stařeny.

Dveře zaklaply a ulice se znovu ponořila do nedělního ticha.

„Příště si jich nevsímej,“ povzdychla unaveně žena. „Když za nima nebudeš běhat, přestane je to hulákání bavit. Teď si vezmi koště a zameť dvorek.“

Pak se vrátila do výčepu, aby tam dokončila pravidelný úklid. Do otevírací doby zbývaly ještě dvě hodiny.

Lád'a se došoural na opuštěný dvorek a usedl na lavičku.

Zavalitý, sedmnáctiletý pořízek. Habakuk, jak s oblibou pokřikovaly zlomyslné děti. „Praštěnej Lád'a,“ jak ho mezi sebou důvěrně nazývali někteří místní lidé. Ani školu nevychočil celou. Zůstane rodičům na krku. Nikdy se nedokáže osamostatnit. Postarat se sám o sebe. Nikdy se neožení... která by ho taky chtěla.

Takovéhle neštěstí...

***

Na kamenné zdi se objevil stín, který hbitě a neslyšně sklouzl do dvora.

Lád'a užasle pootevřel ústa.

„René... co tady děláš?“

Patnáctiletý čahoun s baťůžkem na zádech se tajuplně usmál a pátravě se rozhlédl.

„Čumíš, co? Jseš tu sám?“

„Máma uklízí výčep.“

„Fajn. Můžeme alespoň v klidu pokecat,“ přisedl René na lavičku. Pak sáhl do kapsy.

„Dáš si taky?“

„Ne... to ne... já...“

„Nekouříš. No jasně. Já to přece vim. Taky jsem si už říkal, že s tím praštim. Abych se tak nezadejchával... mám tu ale stejně už jen poslední dva kousky. Nový kupovat nebudu. Chtěl jsem si teď jen trochu dopřát, když jsem zase na svobodě.“

„Na svobodě?“

„Copak ty to nevíš? Že mě před měsícem odvezli do lapáku?“

„To ne. To jsem nevěděl,“ vrtěl udiveně hlavou a pak se váhavě zeptal: „co je to... ten lapák? Vězení?“

„Něco podobnýho. Jen to tam není tak vostrý. Je to takovej ústav pro mladý zobáky, jestli rozumíš... ale už jsem toho měl po krk. Ten jejich podělanej denní řád,“ odplivl si. „Tak jsem zdrhnul. Už podruhý. A teď se něčeho podrž... chci do Ameriky. Do Nevady. Za strejdu Filipem. Tady by mě vláčeli po ústavech do osumnácti... a co pak,“ mávl rukou a ostražitě se rozhlédl. „Na to jim sere dalmatín. Pro každýho tu už stejně budu navždycky zapsanej jako grázlík z lapáku. Jen by nade mnou věčně vohrnovali nos. V tomhle jsme na tom stejně, kamaráde. Jsme jim pro smích nebo nad náma vohrnoujou rypáky. Vim dobře, jak se k tobě lidi chovaj... a jak se chovaj ke mně. Proto jsem za tebou přišel. Jestli bys se mnou nešel do tý Nevady.“

Lád'a vytřeštil oči.

„Tak co nic neříkáš? Já vim, vybalil jsem to na tebe moc rychle, tohle není jako vyrazit si někam na Mácháč... ale nemám teď na nějaký dlouhý vysvětlování moc času. Každopádně: na tuhle cestu budu potřebovat parťáka. A ty jseš chlap jak hora. Máš sílu. A nejseš podrazák. Budeš dobrej parťák. Stejně tě tady pořád držež na uzdě, nemáš to vlastně o nic lepší než já v tom lapáku. Tohle nesmíš, tamhleto nemůžeš... a takhle s tebou budou jednat celej život. Věř mi. Nebude to stát za nic. Nikdy nebudeš dělat nic podle svýho. Tady už to prostě lepší nebude. Ne pro nás dva. Ale jestli se ti to takhle líbí, tak mi to řekni rovnou a já půjdu sám. Já to pochopim. Musíš se ale rozhodnout rychle, za chvíli vyřážíím.“

„Copak to jde?“ žasl Lád'a. „Dostat se až do Ameriky? To musí bejt strašně daleko.“

„To se ví, že to daleko,“ usmál se René. „Ale když se tam dostal strejda Filip... a ten to měl horší, ten tam zdrhnul, když tu ještě byli komančové.“

„Komančové?“

„Ne opravdoví komančové... to se tak říkalo komunistum. Tos nikdy neslyšel? Komunisti: komančové. A ti nechtěli nikoho pouštět ven. Když jsi chtěl utýct přes hranice, dalo to velkou fušku. A pokaždý přitom šlo o kejhák. Ale to všechno je už dávno pryč. Já si na tuhle dobu nepamatuju, nebyl jsem ještě na světě, ale mam uši a mozek. Slyším a přemejšlim. Trochu jsem se o to zajímal. Něco málo o tý době vim. Dneska už je to ale snadný. Hranice jsou otevřený a nepotřebuješ žádněj pas... alespoň ne tady, v Evropě. Všechno jsem si zjistil. Všechno promyslel.“

Na chvíli se odmlčel, rozhlédl se a tiše se zeptal: „dokážeš udržet tajemství? Jinejma slovy: dokážeš držet hubu?“

„Jasně že dokážu,“ přikývl Lád'a.

René sáhl do kapsy a povytáhl svazek bankovek.

„Rovnejch sedum klacků,“ usmál se tajuplně. „Vejráš, co? Mám plán jak se dostat do Hamburku... a pak přes oceán do Nevady.“

Lád'a sice slyšel o nějaké Nevadě poprvé, víc ho však zarazily ty peníze.

„Kdes je vzal?“

„Sebral jsem je před chvílí z domova. Jsou to beztak moje prachy. Našetřil jsem si. Do poslední koruny. Teď jsem se pro ně jen vrátil. To, že mě šoupli do ústavu neznamena, že už mi doma nic nepatří.“

„Nemůžou tě za to znovu zavřít?“

„Za to, že jsem si vzal svoje vlastní prachy?“

„Za to, že jsi utekl.“

„Jasně, že mě můžou znovu zavřít. Ale to by mě museli dřív chytit. Natrefil jsem to dobře, máma je v práci a vrátí se nejspíš až večer. Každý druhý víkend má vždycky dlouhý šichty. A ten její nový nápadník, co čumí každým vokem jinak, taky nebyl doma. Měl jsem tyhle prachy dobře schovaný, nikdo o nich nevěděl. Ale za chvíli musím vyrazit na cestu. Nemůžu se tu už dýl zdržovat. První místo, kde mě budou hledat, bude právě u nás doma. A pak ještě v Brně,“ zachechtal se zlomyslně. „Tak co... půjdeš se mnou?“

„Do Nevady?“ zamyslel se Láďa. „A co tam budu dělat? Nikoho tam neznam. Nevím jak to tam vypadá.“

„Už jsem ti to přece říkal... najdeme strejdu Filipa. Žije tam už přes dvacet let. Ve městě, který se jmenuje Carson City. Postará se o nás. Zdrhnul tam ještě než jsem se narodil, ale neboj se... ví o mně. Jsem totiž jeho synovec. Najdeme si tam práci. Já už vím, co bych tam chtěl dělat. A pomůžu i tobě. Tady se jen zahrabeš, kamaráde, Tady po tobě neštěkne pes. Pro všechny budeš pořád jen Habakuk. Nestojí to za to, uvíznout na zbytek života v týhle ospalý díře.“

„Do Nevady,“ zamyslel se znovu Láďa.

To slovo se mu líbilo. Znělo tak záhadně. Vzdáleně.

„Je to tam nádherný, člověče. Mám u sebe nějaký fotky a mapu. Pak ti to ukážu. Sbal si na cestu slabou deku, nějaký peníze, jestli můžeš, ty budou důležitý a pak vypadnem. Víš, jaký báječný život nás tam čeká?“

Pak vytáhl z kapsy starou složenou mapu.

„Tohle je Amerika. Země neomezených možností. Takhle se to říká. Země, kde se z naprostýho chudáka může stát boháč. Pláže, hory, řeky, prerie... a města plný mrakodrapů. Dva oceány, Atlantik a Tichomoří. Tam

nás čeká ten správnej život. Tady budeš jen donekonečna posedávat na tomhle dvorku... to chceš? Po tom toužíš? Zametat dvorek a poslouchat ty věčný příkazy?“

Lád'a zavrtěl hlavou.

„To ne... to se mi nelíbí,“ zašeptal.

„Tak vidíš. A jestli to chceš změnit... tak, jako chci změnit svůj život já... nesmíš se bát trochu zariskovat.“

„Do Nevady,“ zamyslel se Lád'a.

Ta představa útěku ho děsila i lákala zároveň.

Pak si vzpomněl, jak se ho René kdysi zastal na ulici před pokřikujícími dětmi.

Byl to už asi rok, možná dva. René na ty grázlíky tehdy zadupal, hodil po nich pár kamenů... hned vzali do zaječích.

Od té doby mu Lád'a důvěřoval.

Je to zvláštní, pomyslel si – ale tenhle rozčepejřenej kluk, kterej jde z průšvihu do průšvihu, je vlastně muj jedinej opravdovej kamarád.

(konec ukázky)